

Eredetileg a Miskolci Járásbíróság útján, hiv. sz.: 17.P.22.501/2018.

Alkotmánybírósági ügyszám: IV. 2246-2/2021.

Alkotmánybíróság	
IV/ 0 2 2 4 6 - 3 / 2021	
Beküldött:	2021 AUG 12.
Előadó:	1
Előbíró:	10
Előbíró helyettes:	31

Igen tisztelt Alkotmánybíróság!

A Dr. Pesta János és Társa Ügyvédi Iroda

által képviselt

2.) és)
indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: *Abt.*) 27. §-a, valamint a 2021. július 2.-án kelt 2. sorsz. hiánypótlási felhívás alapján, a korábban benyújtott alkotmányjogi panaszt kiegészítve

alkotmányjogi panaszukat

egységes szerkezetben az alábbiakban terjesztik elő.

Mindenekelőtt köszönettel vették indítványozók, hogy lehetőséget kaptak az alkotmányjogi panasz hiányainak pótlására.

Ennek keretében kérik az igen tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg

- a Miskolci Járásbíróság 17.P.22.501/2018/52. számú, 2020. január 8. napján kelt elsőfokú ítéletének (a továbbiakban: *Elsőfokú Ítélet*),
- a Miskolci Törvényszék 20. Pf. 20.351/2020/13. sorsz. másodfokú ítéletének (a továbbiakban: *Másodfokú Ítélet*) és
- a Kúria Gfv.VII.30.391/2020/2. végzésének (a továbbiakban: *Felülvizsgálati Végzés; Elsőfokú Ítélet, Másodfokú Ítélet és Felülvizsgálati Végzés a továbbiakban együtt: Támadott Határozatok*)

alaptörvény-ellenességét, és azokat az *Abt.* 43. §-ának megfelelően semmisítse meg.

Kérelmük indokolásaként az alábbiakat adják elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A *Támadott Határozatok* megszületése előtt indítványozók és a *Támadott Határozatok* perének alperesei közötti, korábbi perben a Miskolci Törvényszék elsőfokon jogerőre emelkedett, **25.P.21.945/2017/8.** sorsz., 2018. február 5. napján kelt ítéletében elutasította a

indítványozók ezzel ellentétes keresetét. Így megállapította, hogy az indítványozók és az eredeti kölcsönnyújtó hitelintézet között 2007. április 11. napján megkötött kölcsönszerződésre vonatkoznak a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: *DhtI.*), a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: *DhtII.*) és ennek következtében a 2014. évi LXXVII. törvény (a továbbiakban: *DhtIII.*) szabályai.¹

Indítványozók ezt követően nyújtottak be keresetet a Miskolci Járásbíróságon annak megállapítása iránt, hogy az indítványozók és az eredeti kölcsönnyújtó hitelintézet között 2007. április 11. napján megkötött kölcsönszerződés érvénytelen – egyebek mellett – azért, mert a 2014. évi LXXVII. tv. (*DhtIII.*) 10. §-ával a kölcsönszerződés részévé tett deviza árfolyamkockázati szerződési tartalom — a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, a Tanács 93/13/EGK (1993. április 5.) irányelve (*Irányelv*) 4. cikkének (2) bekezdése alapján, figyelemmel az Európai Bíróság C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélete 2) válaszána utolsó mondatára és 3) válaszára, valamint [89] pontjára — tisztességtelen. Ez utóbbi pernek volt még alperese az [REDACTED] is.

Az *Elsőfokú Ítélet* azon elsődleges indokkal találta alaptalannak indítványozóknak a keresetük alapjaként állított jogcímét, — tehát a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, a Tanács 93/13/EGK (1993. április 5.) irányelve; a továbbiakban: *Irányelv* 4. cikkének (2) bekezdését, amelyet az Európai Bíróság C-51/17. előzetes döntéshozatali ítéletének 2) válasza utolsó mondatával és 3) válaszával értelmezett —, hogy:

„[183]A C-51/17. ítélet 70. pontja egyértelműen azt a választ adta, hogy az irányelv 1. cikk (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az irányelv hatálya nem terjed ki a kötelező érvényű nemzeti jogszabályi rendelkezéseket tükröző azon feltételekre, amelyek a kölcsönszerződés fogyasztóval történő megkötését követően váltak az irányelv részévé² és amelyek arra irányultak, hogy a nemzeti bank által meghatározott árfolyamot előírva³ más szabályt léptessenek a szerződés valamely semmis feltétele helyébe, azaz a forintosítás során jogszabály erejénél fogva alkalmazott árfolyamra.

[184]Az Európai Bíróság C-51/17 számú döntése nem írta felül az rPtk. 209. § (5) bekezdésében foglalt szabályt sem, továbbra sem tisztességtelen a törvény, mint

¹ A 2016. január 26.-án kelt keresetlevél I. kereseti kérelme:

„I. ... s ennek alapján állapítsa meg, hogy a perbeli szerződés nem tartozik a 2014:XXXVIII. tv. és a 2014:XL. tv. hatálya alá.”, a Miskolci Törvényszék 25.P.21.945/2017/8. sorsz. ítélete 4. oldal második és harmadik bekezdése:

„Az alperesek a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) alapján elszámoltak a felperesekkel, az elszámolás a DH2 tv. 38.§-ának (6) bekezdése alapján felülvizsgálatnak minősül.

A felperesek 2016. március 16. napján terjesztettek elő keresetet az alperesekkel szemben a kölcsönszerződésre vonatkozó tájékoztatás kiadása, továbbá annak megállapítása iránt, hogy a megállapodás egyes rendelkezései nem váltak a szerződés részévé, más kikötései pedig érvénytelenek.”

² Vélhetően tollhiba, hiszen az utólagos nemzeti jogszabályi rendelkezések, köztük a *DhtIII.* 10. §-a nem vált, nem válhatott az *Irányelv* részévé, ezért helyesen vélhetően: „a szerződés részévé”.

³ Vélhetően tollhiba, helyesen: „előírva”.

jogszabály által meghatározott tartalom -a felperesi kereset ezen okból sem foghatott helyt.” *Elsőfokú Ítélet* [183] és köv. pontja.

Az *Elsőfokú Ítélet* tehát nem kétségesen ezzel az ítéleti indokkal találta alaptalannak indítványozóknak a tisztességtelenségre alapozott kereseti jogcímét, — tehát az *Irányelv* 4. cikkének (2) bekezdését, amelyet az Európai Bíróság C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélete 2) válaszában utolsó mondatával, valamint 3) válaszával értelmezett⁴ —, hogy az *nem vonatkozna* az utólagos jogszabállyal a szerződés részévé tett deviza árfolyamkockázati szerződési tartalomra, vagyis e szerződési tartalom tisztességtelensége az *Irányelv* szerint *nem* lenne vizsgálható.

A *Másodfokú Ítélet* az *Elsőfokú Ítélet*-et helybenhagyta. Az Európai Bíróság megjelölt, C-51/17. előzetes döntéshozatali ítéletének 2) válaszával értelmezett *Irányelv*-i jogcímre [4. cikk (2) bekezdése] alapított kereset elutasításának elsőfokú indokait a *Másodfokú Ítélet* a következőkkel egészítette ki:

„Az irányelv értelmezése és alkalmazása tekintetében nem helyezkedett eltérő álláspontra az Európai Unió Bírósága C-51/17 számú ítéletében, hiszen a 2. kérdésre adott válaszában egyértelműen kifejti, hogy az irányelv 1. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy ezen irányelv hatálya nem terjed ki a kötelező érvényű nemzeti jogszabályi rendelkezéseket tükröző azon feltételekre, amelyek a kölcsönszerződés fogyasztóval történő megkötését követően váltak a szerződés részévé, és amelyek arra irányulnak, hogy a Nemzeti Bank által meghatározott árfolyamot előírva más szabályt léptessenek a szerződés valamely semmis feltétele helyébe.” *Másodfokú Ítélet* indokolásának [62] pontja.

A jogerős ítélet megváltoztatására indítványozók igénybevették a felülvizsgálati eljárást is. A *Felülvizsgálati Végzés* nem engedélyezte a felülvizsgálatot; a végzés indokaként egyebek mellett a következő szerepelt:

„4. a DHI törvény 3. §-ának (2) bekezdése és a DH 3 törvény 10. §-a szerint a nemzeti jogalkotó olyan feltételt léptetett az árfolyamrészről szóló feltétel helyébe, amely előírja, hogy a szerződő felek között a Magyar Nemzeti Bank által meghatározott, az esedékesség időpontjában jegyzett árfolyamot kell alkalmazni; az ehhez hasonló szerződéses feltételek – amelyek tehát kötelező érvényű jogszabályi rendelkezéseket tükröznek – nem tartoznak a fogyasztói irányelv hatálya alá;” *Felülvizsgálati Végzés* [24] pontjának 4. alpontja.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozók a felülvizsgálati eljárással kimerítették valamennyi jogorvoslati lehetőségüket, hiszen a *Felülvizsgálati Végzés* ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálati kérelemnek nincsen helye. Előbbit csak elsőfokú határozat ellen lehet igénybevenni [2016. évi CXXX. tv. 365. § (2) bekezdése], utóbbit maga a *Felülvizsgálati Végzés* tekintette kizártnak, amit ugyan

⁴ A 2018. novemberében benyújtott, P. 22.501/2018. számon lajstromozott keresetlevél 14. oldal első bekezdése.

a 2016. évi CXXX. törvény 407. § (1) bek. d) pontja csak kúriai ítéletre vonatkoztat, de a *Felülvizsgálati Végzés* értelemszerűen magára is irányadónak tekintette. Indítványozók előadják, ügyükben felülvizsgálati eljárás nincsen folyamatban.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A *Felülvizsgálati Végzés* elektronikus kézbesítésének törvényi véelme szerint a kézbesítés véelmezett napja 2021. március 24.-e, tényleges kézbesítése 2021. március 28. napja volt. Ebből következőleg az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje 2021. május 23. napja lett volna, amely azonban munkaszüneti napra esett, s emiatt a benyújtás határideje a legelső munkanap, azaz 2021. május 25. napja volt. Az ezen a napon történő elektronikus benyújtás azonban akadályba ütközött azon okból, hogy a Miskolci Járásbíróságnak elektronikus úton való benyújtást akadályozta a KAÜ ügynök, aminek üzenetéről szóló képernyőkép másolatát a korábban, 2021. május 26. napján benyújtott igazolási kérelmükhöz indítványozók mellékeltek, jelen beadványukhoz újolag mellékelik. A képernyőképen látható, hogy a számítástechnikai program különböző, a NAV-nak, vagy a MOKK-nak szóló üzenet akadályá miatt nem fogadta el az aláírás azonosítását, holott a jogi képviselő nem az említett szervezetnek kívánt beadványt benyújtani, hanem a bíróságnak.

2021. május 25.-én 22 óra után a 1818-as telefonszámon nem vették fel a telefont, noha az automata közlése szerint minden nap teljes egészében hívható a 1818. A 1818-as telefonvonal legelőször csak másnap, 2021. május 26.-án reggel 9 órakor volt hívható, s akkor a telefonos segítő, bizonyos [REDACTED] nevű személy részben meg tudta fejteni szerviz menüpont üzenetek alpontjában szereplő hibáüzenet egy részét, de a MOKKIT üzenetet ő sem tudta megfejteni, azzal kapcsolatban a MOKK-hoz irányította a jogi képviselőt. Mindenesetre [REDACTED] szóbeli segítsége lehetővé tette a beadvány benyújtását.

Erre tekintettel az indítványozók kérik elfogadni a benyújtás fellépett technikai akadályát benyújtási akadályként; s az igazolási kérelmet, valamint a jelen hiánypótlással egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszt az *Abt.* 30. § (3) bekezdése alapján az igen tisztelt Alkotmánybíróság befogadni, illetőleg érdemben elbírálni szíveskedjék.

d) Indítványozók érintettségének bemutatása

Indítványozók az alkotmányjogi panasszal megtámadott határozatok szerinti pernek felperesei voltak (a *Támadott Határozatok* ezt tartalmazzák, igazolják), tehát közvetlenül érintettek az alkotmányjogi panasz kimenetele szempontjából.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, *Abt.* 29. §

A keresetnek az utólagos törvénnyel [2014. évi LXXVII. törvény – *DhtIII.* – 10. §-ával] a perbeli kölcsönszerződésükbe beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalomnak a tisztességtelenségére, tehát az *Irányelv* 4. cikkének — az Európai Bíróság C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélete 2) válaszának utolsó mondatával, továbbá 3) válaszával értelmezett —

(2) bekezdésére alapított kérelmét a *Támadott Határozatok* az alábbi indokokkal utasították el:

- az *Elsőfokú Ítélet* az indokolása [183] pontjának első mondatával és [184] pontjával,
- a *Másodfokú Ítélet* az indokolása [62] pontjának első mondatával és [63] pontjában foglalt indokkal hagyta helyben az *Elsőfokú Ítélet* indokát, valamint
- a *Felülvizsgálati Végzés* az indokolásának [24] pontjában szereplő 4. alpontjában foglalt indokkal tagadta meg a felülvizsgálat engedélyezését,

és amely sérelmezett indokokat az alkotmányjogi panasz – követve az ajánlott mintát – a fenti 1. a) pontban már beidézte s ezeket az alábbiakban kívánja elemezni a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjoguk megsértésének kimutatása végett. {Arra a nem várt esetre, ha az igen tisztelt Alkotmánybíróság belebocsátkozna abba a kérdésbe, hogy az *Irányelv* rendelkezései közvetlenül hivatkozhatóak-e tagállami bíróság előtt, indítványozók jelzik, hogy az Európai Bíróság C-51/17. előzetes döntéshozatali ítéletének [89] pontja rögzítette:

„89 Másfelől a Bíróság úgy ítélte meg, hogy tekintettel azon közérdek jellegére és fontosságára, amelyen a 93/13 irányelv által a fogyasztóknak biztosított védelem alapul, ezen irányelv 6. cikkét azon nemzeti jogszabályokkal egyenértékűnek kell minősíteni, amelyek a nemzeti jogrendben a közrendi szabályok rangjával bírnak (lásd ebben az értelemben: 2018. május 17-i Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen ítélet, C-147/16, EU:C:2018:320, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).”

vagyis az *Irányelv* 6. cikke és minden más rendelkezése (a jelzett C-147/16. előzetes döntéshozatali ítélet 35. pontja szerint), amely e 6. cikk érvényesüléséhez szükséges, közrendi szabály rangján van jelen a magyar jogban.}

Az *Elsőfokú Ítélet* fentebb hivatkozott [183] pontja első mondatának sérelmezett indokát a következő, [184] pont ügydöntő jelentőségűnek minősítette, amikor indítványozóknak az utólagos törvénnyel szerződésükbe beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalom tisztességtelenségére alapított kereseti kérelmüket elutasította. Ennélfogva maga az *Elsőfokú Ítélet* [184] pontja tette egyértelművé a sérelmezett [183] pont első mondatának perdöntő voltát, igazolva ezzel az *Abt.* 29. §-a szerinti követelmény megvalósulását.

A *Másodfokú Ítélet* {[62] pontjának első mondatával és [63] pontjával} és a *Felülvizsgálati Végzés* {[24] pontjában szereplő 4. alpontjában hivatkozott indoka} megjelölt pontjai pedig elfogadták, és megerősíteni próbálták ezen [183] pont indokát, amellyel elutasították a tisztességtelenségre alapított keresettel kapcsolatos fellebbezés, felülvizsgálati kérelmet, tehát **mindhárom határozat megjelölt és sérelmezett indokai perdöntőeknek bizonyultak.**

A sérelmezett indokokat és azok tisztességtelen eljárást megvalósító voltát az alkotmányjogi panasz – követve az ajánlott panaszmintát – az alábbiakban részletez.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A *Támadott Határozatok* megjelölt indokai megsértették indítványozóknak a **tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő, az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében meghatározott alapjogát.**

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az *Elsőfokú Ítélet [183]* pontja nyilvánvalóan tendenciózusan idézte a felperesi kereset alapjául szolgáló, az *Irányelv* 4. cikkének (2) bekezdését értelmező, C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet [70] pontját, hiszen annak utolsó mondatát minden indok nélkül mellőzte és *ignorálta* :

„[183]A C-51/17. ítélet 70. pontja egyértelműen azt a választ adta, hogy az irányelv 1. cikk (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az irányelv hatálya nem terjed ki a kötelező érvényű nemzeti jogszabályi rendelkezéseket tükröző azon feltételekre, amelyek a kölcsönszerződés fogyasztóval történő megkötését követően váltak az irányelv részévé és amelyek arra irányultak, hogy a nemzeti bank által meghatározott árfolyamot előírva⁵ más szabályt léptessenek a szerződés valamely semmis feltétele helyébe, azaz a forintosítás során jogszabály erejénél fogva alkalmazott árfolyamra.” *Elsőfokú Ítélet [183]* pontja.

Hiszen az előzetes döntéshozatali ítélet idézett [70] pontjának utolsó mondata éppen ellentétes az *Elsőfokú Ítélet [183]* pontjával. Annak érdekében, hogy az igen tisztelt Alkotmánybíróság előtt világosan álljon a különbség, indítványozók idézik a [70] pont teljes szövegét, annak utolsó mondatával együtt:

„70 Az eddigiekre tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 93/13 irányelv 1. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy ezen irányelv hatálya nem terjed ki a kötelező érvényű nemzeti jogszabályi rendelkezéseket tükröző azon feltételekre, amelyek a kölcsönszerződés fogyasztóval történő megkötését követően váltak a szerződés részévé, és amelyek arra irányulnak, hogy a nemzeti bank által meghatározott árfolyamot előírva más szabályt léptessenek a szerződés valamely semmis feltétele helyébe. Ugyanakkor az árfolyamkockázatra vonatkozó, az alapeljárásban vizsgálthoz hasonló feltétel e rendelkezés értelmében nincs kizárva az irányelv hatálya alól.”.

Teljesen egyértelműen olvasható, hogy a [70] pont utolsó mondata szerint NINCS KIZÁRVA az *Irányelv* hatálya alól az alapeljárásban vizsgálthoz hasonló feltétel, tehát a C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet [15] és [16] pontjában megjelölt, vizsgált magyar jogszabállyal, — köztük a *DhtIII.* 10. §-ával — beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalom az Irányelv hatálya alá tartozik.

⁵ Vélhetően tollhiba, helyesen: előírva

Vagyis a C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet [15] és [16] pontjában megjelölt, 2014. évi LXXVII. törvény (DhtIII.) 3. §-ának (1) bekezdése és 10. §-a által a perbeli szerződésbe beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalom (az MNB 2014. évi devizaárfolyamán való ún. forintosítás) **nincsen kivéve az Irányelv hatálya alól.**

Hogy a perbeli szerződésbe utólag beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalmat a **2014. évi LXXVII. törvény (DhtIII.) 10. §-a iktatta be, azt maga az Elsőfokú Ítélet** tényállása, a [20] pontjának második bekezdésében egyértelművé tette:

„Tájékoztatva az egyes fogyasztói kölcsön szerződések devizanemének módosulásával és a kamat szabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló 2014. évi LXXVII. törvény (továbbiakban DH3 törvény) rendelkezéseire utalva, hogy a deviza alapú fogyasztói kölcsön szerződésből eredő tartozást átszakította forintra, a forintosítás elvégzése után a DH 3 tv. 10.§-ában meghatározott árfolyamot, éspedig 256,47 HUF/CHF-et alkalmazta;”

Vagyis az *Elsőfokú Ítélet* [183] pontja úgy idézte a C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet [70] pontját, **mintha az azt állapítaná meg**, hogy az egyértelműen azonosított jogszabállyal a perbeli szerződésbe beiktatott szerződési tartalom *nem tartozna* az Irányelv hatálya alá, **HOLOTT A [70] PONT UTOLSÓ MONDATA ÉPPEN ELLENTÉTES MONDATOT TARTALMAZ:** vagyis, hogy az ilyen szerződési tartalom *NINCS KIVÉVE* az Irányelv hatálya alól.

Tehát teljesen egyértelmű, hogy az Elsőfokú Ítélet valótlan módon idézte és hivatkozta a C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet [70] pontját, mert annak utolsó mondatát ignorálta. A [70] pontra tett közvetlen hivatkozás ellenére történt ilyen figyelmen kívül hagyás bizonyosan nem tévedésből származik. Az olyan állítás, hogy közvetlen és kifejezett felperesi hivatkozás ellenére az eljáró bíró nem képes észlelni az általa idézett előzetes döntéshozatali ítéleti pont teljes szövegét, az eljáró bíró alkalmassága kételyének felvetését jelenthetné, **amit jogi képviselő SOHASEM említhet, indítványozók jogi képviselője tehát – a bíróságok iránti legteljesebb tisztelet jegyében – ezt a leghatározottabban elutasítja magától!**

Továbbá azért sem lenne állítható, hogy az elsőfokú bíróság *nem* észlelte volna a [70] pont utolsó mondatát, mert hiszen indítványozók *kiemelten* idézték a [70] ponthoz tartozó 2) válasz – [70] pont utolsó mondatával azonos szövegű – utolsó mondatát.

Mivel nyilvánvalóan észlelte az elsőfokú bíróság az általa idézett [70] pont utolsó mondatát is (ellenkező állítás tehát fel sem merülhet), ezért csak egyetlen eset maradhat fenn, – *tertium non datur* –, az elsőfokú bíróság jobb tudomása, azaz meggyőződése ellenére foglalta el az *Elsőfokú Ítélet* [183] pontja szerinti álláspontját.

Annál is inkább ez történt, mivel e [70] ponthoz tartozó, azt megismétlő, előzetes döntéshozatali ítéleti 2) válasz azonos szövegű utolsó mondatát a 2019. szeptember 20. napján kelt, tehát még a perfelvételi szakaszban benyújtott bizonyítási indítványukban, amely tehát

kiegészíthette a kereset addig felhozott jogi indokát, a 2. oldalának közepén indítványozók kifejezetten idézték is, méghozzá **vastagított szöveggel**:

»2) válaszában utolsó mondata: „**Ugyanakkor az árfolyamkockázatra vonatkozó, az alapeljárásban vizsgálthoz hasonló feltétel e rendelkezés értelmében nincs kizárva az irányelv hatálya alól.**” «.

Tehát teljes bizonyossággal kizárható, hogy az elsőfokú bíróság ne észlelte volna a C-51/17. ítélet [70] pontjának utolsó mondatát, illetőleg **2)** válaszában vele azonos, utolsó mondatát, következésképpen az *Elsőfokú Ítélet* [183] pontjának az az indoka, hogy

„... az irányelv hatálya nem terjed ki ... a forintosítás során jogszabály erejénél fogva alkalmazott árfolyamra.”

valótlan – s nem pusztán téves – indok.

Ez a valótlan indok, tehát **nem tévedés következménye**, hiszen az **nem** feltételezhető, hogy az eljárás bíróság — **külön indítványozói hivatkozás dacára sem észlelte volna az idézett [70] pont utolsó mondatát, amely megegyezik az előzetes döntéshozatali ítélet 2) válaszában indítványozók által felhívott és beidézett utolsó mondatával.**

Az elsőfokú eljárás adatai tehát azt támasztják alá, hogy az elsőfokú bíróság jobb tudomása és meggyőződése ellenére foglalta el az *Elsőfokú Ítélet* [183] pontjában kifejtett álláspontját. Az *Elsőfokú Ítélet* [184] pontja pedig félreérthetlenné tette, hogy az *Elsőfokú Ítélet* – a [183] pontban kifejtett álláspontja következtében – utasította el az utólagos jogszabállyal a szerződés részévé tett deviza árfolyamkockázati szerződési tartalom tisztességtelenségének vizsgálatát. **Ezért egyértelmű az is, hogy a [183] pontban kifejtett, valótlan indok mint ügydöntő körülmény vezetett a kereseti kérelem elutasításához.** Tisztességtelen eljárás, s nem pusztán jogellenes indok miatt állítja ezért a panaszindítvány az indítványozók alapjogi sérelmét, s emiatt a határozat alaptörvény-ellenességét.

Ugyanez a helyzet a *Másodfokú Ítélet* hivatkozott és sérelmezett [62] pontjának első mondatában elfoglalt hasonló állásponttal.

Amikor a *Másodfokú Ítélet* sérelmezett indoka {[62] pont:

„Az irányelv értelmezése és alkalmazása tekintetében nem helyezkedett eltérő álláspontra az Európai Unió Bírósága C-51/17 számú ítéletében, hiszen a 2. kérdésre adott válaszában egyértelműen kifejti, hogy az irányelv 1. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy ezen irányelv hatálya nem terjed ki a kötelező érvényű

nemzeti jogszabályi rendelkezéseket tükröző azon feltételekre, amelyek a kölcsönszerződés fogyasztóval történő megkötését követően váltak a szerződés részévé, és amelyek arra irányulnak, hogy a Nemzeti Bank által meghatározott árfolyamot előírva más szabályt léptessenek a szerződés valamely semmis feltétele helyébe.”
Másodfokú Ítélet indokolásának [62] pontja.

azt tartalmazza, hogy a hivatkozott jogszabályhelyet, azaz az *Irányelv* 4. cikkének (2) bekezdését értelmező C-51/17. sz. előzetes döntéshozatali ítélet 2) válasza szerint az *Irányelv* **nem lenne alkalmazható** a 2014. évi LXXVII. tv. 10. §-ával beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalomra, akkor ***nem*** egyszerűen tévesen értelmezi a hivatkozott 2) válasz szövegét, **hanem nyilvánvalóan, jobb tudomása ellenére *ignorálja az említett válasz utolsó mondatát.***

Hiszen a 2) válasz utolsó mondata kifejezetté teszi, hogy az említett magyar nemzeti jogszabályi rendelkezésekkel, és az ahhoz hasonló tartalmú jogszabályokkal szerződésbe beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalom NINCSEN kivéve az *Irányelv* hatálya alól, tehát tisztességtelensége vizsgálható. Éppen ezért a másodfokú bíróság esetében sem feltételezhető, hogy nem észlelte volna az általa hivatkozott előzetes döntéshozatali ítélet 2) válaszában ***utolsó mondatát***, hanem ezt szintén tendenciózusan, jobb tudomása ellenére figyelmen kívül hagyta, vagyis *ignorálta*.

Éppen ezért indítványozók ***NEM*** azt állítják, hogy a *Másodfokú Ítélet* tévesen értelmezte a vonatkozó előzetes döntéshozatali ítélet 2) választát.

Hanem itt is arról van szó, miképpen az *Elsőfokú Ítélet* esetében, hogy az eljárás tisztelt Másodfokú Bíróság jobb tudomása ellenére foglalt állást így, hiszen az a részéről sem feltételezhető semmiképpen sem, hogy ***nem észlelte volna az előzetes döntéshozatali ítélet általa idézett 2) válaszából annak utolsó mondatát***, amely úgy szól:

„Ugyanakkor az árfolyamkockázatra vonatkozó, az alapeljárásban vizsgálthoz hasonló feltétel e rendelkezés értelmében nincs kizárva az irányelv hatálya alól.”

Hiszen ezzel indítványozók azt állítanák, hogy a tisztelt Másodfokú Bíróság *nem olvasta volna el* a vonatkozó 2) válasz teljes szövegét, s annak utolsó mondatát, vagy nem lett volna képes a 2) válasz utolsó mondatának észlelésére annak ellenére, hogy indítványozók fellebbezése ezt részletesen idézve, erre kiemelten hivatkozott. Vagyis alkalmatlansági aggály felvetését jelenthetné, ha indítványozók azt állítanák, hogy a tisztelt Másodfokú Bíróság ilyen előzmények után sem lett volna rá képes észlelni a 2) válasz teljes szövegét, beleértve annak utolsó mondatát. Márpedig ilyen jogi képviselő SOHA nem tehet meg, s indítványozók jogi képviselője is – a bíróságok iránti legnagyobb tisztelet mellett – ismételtelen, s a leghatározottabban elutasítja ezt magától. Ennek következtében ismét csak az a helyzet maradhat fenn, hogy a tisztelt Másodfokú Bíróság nyilvánvalóan jobb tudomása, tehát meggyőződése ellenére foglalta el indítványozók által sérelmezett ítéleti álláspontját.

Mivel azonban az Alaptörvény ötödik módosítása [25. cikk (8) bekezdése] az ún. bírósági szervezeti törvényt [a bíróságok szervezetéről és is igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvényt (*Bszi.*)] ún. sarkalatos törvényi szintre emelte; s mert a *Bszi.* 3. §-a szerint a bíróságoknak meggyőződésük szerint kell döntenüik, ezért e szabály kívánalma sarkalatos követelmény. Ezen túlmenően azonban a jobb tudomása ellenére elfogadott bírói indok nem „pusztán” sarkalatos törvénybe ütközik, hanem kétségkívül tisztességtelen, hiszen a nyilvánvalóan valótlan indok nem felelhet meg az Emberi Jogok Európai Bíróságának (*EJEB*) *H. v. Belgium* (1987) ítélete 53. §-ában kifejtett követelménynek, hogy a bírói fórum *elégleges, kellő indokkal köteles ellátni ítéletét.*⁶

Ezt a megállapítást tartalmilag azonos módon támogatta az igen tisztelt Alkotmánybíróság amikor összefoglalta a bíróságok határozati indokolására vonatkozó, az *EJEB* határozataiból levont követelményeket a **7/2013. (III. 1.) AB határozat** [32] pontjában:

„[32] ... kizárólag a kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a felek által előterjesztett bizonyítékokat és érveket”.

Utálnak arra indítványozók, hogy az *EJEB* döntéseit az igen tisztelt Alkotmánybíróság a saját maga által nyújtott alapjogvédelem körében minimális követelményszintként határozta meg {**7/2013. (III. 1.) AB határozat** [30] pontja}.⁷

Ebből a követelményből *a contrario* az következik, hogy a nyilvánvalóan valótlan, és jobb meggyőződés ellenére elfoglalt ítéleti indok semmiképpen sem lehet kellő és elégleges indok, hiszen semmiféle meggyőző erővel nem rendelkezik — szemben azzal a követelménnyel, amit az *EJEB* a *TATISHVILI* kontra *OROSZORSZÁG* ügyben hozott döntése (ügyszáma: 1509/02) 58. pontjának negyedik mondata fogalmazott meg:

„*Even though a domestic court has a certain margin of appreciation when choosing arguments in a particular case and admitting evidence in support of the parties' submissions, an authority is obliged to justify its activities by giving reasons for its decisions (see Suominen v. Finland, no. 37801/97, § 36, 1 July 2003).*”; 1509/02 ítélet 58. pont negyedik mondata.

⁶ Idézi az *EJEB* honlapja, https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_6_ENG.pdf az *Egyezmény* 6. cikke alapján született ítéletek jegyzékében, a **7. Reasoning of judicial decisions** fejezetben a **349.** pont alatt.

⁷ „[30] Az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatában elvi jelentőséggel erősítette meg, hogy „[e]gyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje.” [ABH 2011, 291, 321.; legutóbb megerősítve: 32/2012. (VII. 4.) AB határozat; ABK 2012, 228, 233.] Az Alkotmánybíróság ilyen megfontolásból kiindulva áttekintette a Bíróságnak az indokolt bírósági döntéshez fűződő jog tekintetében kialakított gyakorlatát, amelyet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jog értelmének meghatározásakor is irányadónak tekint.”

Az ítéleti indokolás meggyőző voltának szükségességét emelte ki ugyanezen ítélet szintén 58. pontjának **hetedik** mondata:

„*It is only by giving a reasoned decision that there can be public scrutiny of the administration of justice (see, mutatis mutandis, Hirvisaari v. Finland, no. 49684/99, § 30, 27 September 2001).*”; 1509/02 ítélet 58. pont hetedik mondata.

A fent idézett EJEB határozatok megállapításai szerinti, a tisztességes eljáráshoz fűződő indokolási követelménynek: „a bíróság elégséges, kellő indokkal köteles ellátni ítéletét” semmiképpen sem felelhet meg valótlan, a bíróság jobb tudomása, tehát meggyőződése ellenére elfogadott indok.

Mivel pedig az eljárt másodfokú bíróságnak is nyilvánvalóan tudomásának kellett lennie arról, hogy a hivatkozott előzetes döntéshozatali ítélet [70] pontjának utolsó mondata, és 2) válaszában utolsó mondata szerint [„*Ugyanakkor az árfolyamkockázatra vonatkozó, az alapeljárásban vizsgálthoz hasonló feltétel e rendelkezés értelmében nincs kizárva az irányelv hatálya alól.*”] az utólagos magyar jogszabállyal a perbeli szerződésbe beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalom **NINCSEN KIVÉVE** az *Irányelv* hatálya alól, következésképpen az *Irányelv* szerinti tisztességtelenségi vizsgálat köréből sem, ezért teljesen egyértelmű, hogy valótlan indokkal utasította el a tisztességtelenségre alapított keresetet az *Elsőfokú Ítélet*, s ennek következtében a fellebbezés elutasítása is valótlan indok alapján történt.

A másodfokú bíróságnak annál is inkább tudomásának kellett lennie az alkalmazott indok valótlanágáról, hiszen az *Elsőfokú Ítélet* elleni fellebbezésükben indítványozók, kifejezetten kiemelték a C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet 2) válaszában utolsó mondatát —, ami az *Elsőfokú Ítélet*-i indokával — **éppen ellentétes tartalmú, mert kimondja az utólagos jogszabállyal szerződésbe beiktatott deviza árfolyamkockázati szerződési tartalomnak az *Irányelv* hatálya alá való tartozását.** A fellebbezés külön jelezte, hogy az ilyen szerződési tartalom tisztességtelenségi vizsgálatának feltételét a C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet 3) válasza megállapította, s 5) válasza pedig hivatalból való vizsgálatát rendelte el.⁸

Vagyis, kimutatható, hogy ezekre vonatkozó jobb tudomása ellenére foglalt állást a tisztelt Másodfokú Bíróság. Hiszen azt kizártnak kell venni, hogy külön indítványozói idézés és hivatkozás ismerete ellenére a tisztelt Másodfokú Bíróság nem lett volna képes észlelni az előzetes döntéshozatali ítélet [70] pontjának utolsó mondatát, s 2) válaszában vele azonos utolsó mondatát, holott e 2) válasz tartalmát a *Másodfokú Ítélet* kifejezetten idézte is.⁹

A *Felülvizsgálati Végzés* [24] pontjának 4. alpontja olyan megállapítást tett:

„4. a DH1 törvény 3. §-ának (2) bekezdése és a DH 3 törvény 10. §-a szerint a nemzeti jogalkotó olyan feltételt léptetett az árfolyamrészről szóló feltétel helyébe, amely előírja, hogy a szerződő felek között a Magyar Nemzeti Bank által meghatározott, az

⁸ A 2020. március 6. napján kelt fellebbezés 3. oldal utolsóelőtti bekezdése.

⁹ *Másodfokú Ítélet* [62] pontjának első mondata.

esedékesség időpontjában jegyzett árfolyamot kell alkalmazni; az ehhez hasonló szerződéses feltételek – amelyek tehát kötelező érvényű jogszabályi rendelkezéseket tükröznek – nem tartoznak a fogyasztói irányelv hatálya alá;” *Felülvizsgálati Végzés* [24] pontjának 4. alpontja,

amivel megtagadta az Európai Bíróság C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélete 2) válaszában utolsó mondatát. Vagyis nyilvánvalóan **valótlan indokkal** jobb tudomása ellenére, tehát meggyőződése ellenében, utasította el a felülvizsgálati kérelmet. Hiszen kategórikusan kizárható a tévedés esete, mivel a felülvizsgálati kérelem 3. oldalának első bekezdése beidézte az említett 2) válasz utolsó mondatát. Éppen ezért a jogi képviselő **nem** feltételezhetné, még kevésbé állíthatná azt, hogy a felülvizsgálati tanács nem olvasta volna el, vagy egyébként nem lett volna képes észlelni a C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet akár [70] pontjának utolsó mondatát, akár 2) válaszában utolsó mondatát.

Ennek állítása ugyanis az alkalmatlanság aggályának felvetését jelenthetné, amelytől jogi képviselőnek **feltétlenül és minden körülmények között tartózkodnia kell**; tehát ezt a lehetőséget el kell vetnie, és indítványozók a leghatározottabban el is vetik. Éppen ezért a *Felülvizsgálati Végzés* esetében is csak egy eset maradhat fenn, hogy a felülvizsgálati tanács jobb tudomása, tehát meggyőződése ellenére fogadta el a *Felülvizsgálati Végzés* [24] pontja 4. alpontjában szerepeltetett, s a legáltalánosabb felfogás szerint is valótlan határozati indokát.

Indítványozók a *Felülvizsgálati Végzés*-sel kapcsolatos panaszukra is kiterjesztik a *Másodfokú Ítélet* [62] pontjával kapcsolatban kifejtett azon hivatkozásait, amelyekben idézték az *EJEB H. v. Belgium* (1987) ítéletének 53. §-ában szereplő, a bírósági fórumok döntéseinek indoklásáról kifejtett azon követelményt, hogy a bíróságok „*elégészes, kellő indokkal kötelesek ellátni ítéletüket*”, továbbá az *EJEB TATISHVILI* kontra OROSZORSZÁG ügyben hozott döntés (ügyszám: 1509/02) 58. pontjának, fentebb már idézett negyedik és hetedik mondatát.

Indítványozók az alábbiakban kiegészítik alkotmányjogi panaszuk indokait az igen tisztelt Alkotmánybíróság két végzésével elbírált ügyeknek alkotmányjogi panaszügyükkel történő összevetésével.

A **3231/2012. (IX. 28.) AB végzés** [4] pontjában foglaltakkal szemben indítványozók **nem** azt a jogcímet állítják panaszuk alapjaként, hogy polgári peres eljárási szabályt sértettek a *Támadott Határozatok* sérelmezett indokai, hanem azt, hogy az eljáró bíróságok valótlan indok alapján, jobb tudomásuk, tehát meggyőződésük ellenére elfogadott, azaz tisztességtelen indokkal utasították el indítványozók perbeli kérelmeit. Ráadásul indítványozók nem csupán állítják a tisztességtelen eljárás megvalósulását, hanem a *Támadott Határozatok* konkrét indokainak beidézésével és elemzésével kimutatták, hogy ezek a legáltalánosabb felfogás szerint is valótlanok, azaz ezeket az indokokat az eljáró bíróságok bizonyítottan jobb tudomásuk ellenére, meggyőződésük ellenében fogadták el.

Következőleg a *Támadott Határozatok* indokai nem lehetnek sem „kellőek”, sem „elégségesek”, mert az ilyen indokok önkényesek, s az önkényes indok alapján hozott ítélet pedig tisztességtelen eljárást valósít meg.

A 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés [5] pontjában tett megállapítás szerint az ottani indítványozó szintén a polgári peres eljárás szabályainak megsértésére alapította alkotmányjogi panaszát. Ahogyan ezt kifejezte az említett AB végzés hivatkozott indoka: „Az indítványozók az eljárás tisztességével összefüggésben nem állítottak olyan pontosan körülírt alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kétélyét.”.

Ezzel szemben a jelen ügy indítványozói konkrét ítéleti indokokról kétségtelen módon bizonyították, hogy azok a legáltalánosabb felfogás szerint is valótlanok, hiszen a sérelmezett bírósági határozati indokok nyilvánvalóan ignorálták a *Támadott Határozatok* által idézett előzetes döntéshozatali ítéleti iránymutatásnak álláspontjukhoz nem igazodó, azzal ellentétes megállapítását.

Az már a legáltalánosabb felfogás szerint is valótlan indok, amelyik az indokoló határozat által idézett, s jogszabály szerint irányadónak, sőt kötelezően követendő minősülő iránymutatásnak — a perbírósági állásponttal *expressis verbis ellentétes*, — leírt, az indítványozók által idézett és hivatkozott mondatát *ÜGY TEKINTI, MINT AMI NEM LÉTEZIK*. Ezért az ilyen perbírósági határozati indokok a legáltalánosabb felfogás szerint is valótlanok, ennél fogva nyilvánvaló, hogy azok valótlanágával az eljáró bíróságok is tisztában voltak, tehát azokat **jobb tudomásuk ellenére, meggyőződésük ellenében** fogadták el. Az ilyen bírói indokolásnak tehát konkrét okból fennálló tisztességtelenségét igazolták indítványozók. Éppen ezért a jelen alkotmányjogi panaszt nem lehet egy lapon említeni sem a 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, sem a 3309/2012. (XI. 12.) AB végzésben elbírált panaszindítvánnyal.

Mivel tehát indítványozók keresetét, fellebbezését, felülvizsgálati kérelmét

- a *Támadott Határozatok* a legáltalánosabb felfogás szerint is valótlan, de perdöntőnek minősülő indok alapján utasították el, s mert emiatt
- ezeket a VALÓTLAN INDOKOKAT nyilvánvalóan jobb tudomásuk ellenére, tehát meggyőződésük ellenében fogadták el az eljáró bíróságok, végül mert a tisztességes eljárásnak **minimális követelménye** az is, hogy
- az eljáró bíróságok „*elégséges, kellő indokkal kötelesek ellátni ítéletüket*”, ezért végkövetkeztetés szerint
- a valótlan, a bíróság jobb tudomása ellenére, tehát meggyőződése ellenében elfogadott indok **bizonyosan nem lehet** „*elégséges, kellő indok*”.

Vagyis egyértelműen megállapítható, hogy a *Támadott Határozatok* — a tisztességes eljárás követelményeinek megsértésével — fogadták el a jelen alkotmányjogi panaszindítványban pontosan megjelölt, elutasító, s perdöntőnek bizonyult indokaikat, ezért a *Támadott Határozatok* szerinti polgári perben megsértették indítványozóknak az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése szerinti alapjogát.

Élesen meg kell ugyanis különböztetni, és el kell határolni a bírói mérlegelés és jogértelmezés szabadságát attól, ha az eljáró bíróságok valótlan, önkényes indok alapján utasítják el a peres fél kérelmét. Ugyanis a bírói mérlegelési és jogértelmezési szabadság körébe tartozó indokok kétségtelenül nem lehetnek alkotmányjogi panasz tárgyai, még akkor sem, ha tételes jogszabályba is ütköznenek.

A bírói mérlegelés és jogértelmezés szabadsága, valamint az erre adott jogszabályi felhatalmazás azonban ***nem értelmezhető úgy, hogy az felhatalmazásként szolgálhatna az önkényes értelmezésre.***

Amikor tehát igazolt, hogy az eljáró bíróságok ügydöntő indokai valótlanok, azokat az eljáró bíróságok nyilvánvalóan jobb tudomásuk ellenére, tehát meggyőződésük ellenében fogadták el, akkor ebben az esetben – kétséget kizáróan – önkényes eljárás valósult meg, ami már nem kerülheti el az eljárás tisztességtelenségének alkotmányjogi vizsgálatát, s a tisztességes bírói eljáráshoz fűződő alapjog megsértésének megállapítását.

HA INDÍTVÁNYOZÓK ALKOTMÁNYJOGI PANASZA NEM FOGHATNA HELYT, AKKOR EZZEL SZABADDÁ VÁLNA AZ ÚT A BÍRÓI ÖNKÉNY ELŐTT: A MAGYAR BÍRÓSÁGOK ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGI FELHATALMAZÁST KAPNÁNAK A VALÓTLAN INDOKOK ALKALMAZÁSÁRA, a jogszabályok és az európai bírósági határozatok¹⁰ negligálására, ignorálására, önkényes értelmezésére, de legfőképpen a valótlan indokok alkalmazására.

A *Támadott Határozatok* megsemmisítése ugyan meghatározott személyek tekintélyét sértheti, a **valótlan indokok alkalmazhatósága azonban magának az igazságszolgáltatás lényegének elvesztésével járna**: lehetetlenné válna a tisztességes eljárás követelményének teljesítése („*elégéses, kellő indokkal kötelesek ellátni ítéletüket*”) és a sarkalatos követelmény teljesítése („*a jogszabályok alapján meggyőződésüknek megfelelően döntenek*”).

¹⁰ Az Alaptörvény E) cikkének (3) bekezdése valamint Q) cikkének (2) és (3) bekezdése teremtette meg az uniós jog és a nemzeti jog közötti összhangot, s mivel az uniós jog értelmezésére az Európai Bíróságnak monopoljoga van {26/2015. (VII. 21.) AB határozat III. [17] 1.1.: „... Az EUMSZ erre tekintettel a Bíróságot hatalmazza fel a közösségi jog értelmezésének monopóliumával. ... Az EUMSZ tehát az előzetes döntéshozatali eljárás révén megakadályozza, hogy a tagállami bíróságok a közösség jogot eltérően értelmezzék, ...”}, ebből következik az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali ítéleteinek tiszteletben tartási kötelezettsége is.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Indítványozók eddig nem kezdeményezték a bíróságokon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését, döntően azért, mert ezzel kizárólag a perköltség megfizetése végrehajtásának felfüggesztése lenne kérhető. Ezzel szemben a *Támadott Határozatok* szerinti perbeli alperesek a [REDACTED] miskolci közjegyző előtt 3115/Kjő/I-593/2007. ügyszám alatt közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződésük végrehajtása iránti kérelmet terjesztettek elő, amelyre azonban a *Támadott Határozatok* felfüggesztése nem hathatna ki.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példányát mindkét indítványozó részéről mellékelték indítványozók a Miskolci Járásbíróságon 2021. június 3.-án 8:47-kor, 1622706427601. kr. számon és 710254715202106030947762132 érkeztetési számon benyújtott indítványukkal. Mindazonáltal benyújtják a meghatalmazás eredeti papír alapú iratát is.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Indítványozók nem kívánnak hozzájárulni személyes adataik közzétételéhez.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

Indítványozók mellékelik

- 1./ a Miskolci Törvényszékre 2016. március 16.-án benyújtott és P. 20535/2016/1. számon lajstromozott, az ún. korábbi perbeli keresetlevelüket,
- 2./ a Miskolci Járásbíróságra 2018. november 12.-én benyújtott és P. 22.501/2018. számon lajstromozott keresetlevelüket,
- 3./ a Miskolci Járásbíróságra 2019. szeptember 20.-án P. 22.5/2018. számon benyújtott bizonyítási indítványukat, amelyben beidéztek a C-51/17. előzetes döntéshozatali ítélet 2) válaszának utolsó mondatát; hozzácsolják a benyújtás elektronikus nyugtáját,
- 4./ az *Elsőfokú Ítélet* ellen, 2020. szeptember 30.-án elektronikusan benyújtott fellebbezésüket, valamint ennek elektronikus nyugtáját,
- 5./ a felülvizsgálati kérelmüket és ennek elektronikus nyugtáját,
- 6./ alkotmányjogi panasz benyújtási akadályának képernyőképének másolatát,
- 7./ indítványozók meghatalmazásának eredeti példányát,
- 8./ az *Elsőfokú Ítélet*,
- 9./ a *Másodfokú Ítélet* és
- 10./ a *Felülvizsgálati Végzés* másolatát.

Kelt Budapesten, 2021. augusztus 7. napján.

Tisztelettel:

[REDACTED] ti
[REDACTED] indítványozók,
képv. Dr. Pesta János és Társa Ügyvédi
Iroda

